

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 24 marca 2017 r.

Pozycja 17

POSTANOWIENIE

z dnia 21 marca 2017 r.

Sygn. akt K 23/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Leon Kieres – przewodniczący
Henryk Cioch
Zbigniew Jędrzejewski
Lech Morawski
Mariusz Muszyński – sprawozdawca,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 marca 2017 r., wniosku grupy senatorów o zbadanie zgodności:

- 1) art. 1 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 30 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2016 r. poz. 25) w zakresie, w jakim nadaje brzmienie art. 27 ust. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2015 r. poz. 1531), z art. 10 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej dnia 4 listopada 1950 r. w Rzymie (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.) oraz art. 11 ust. 1 i 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE C 303 z 14.12.2007 r., s. 1),
- 2) art. 1 pkt 3 lit. c ustawy z dnia 30 grudnia 2015 r. powołanej w punkcie 1 w zakresie, w jakim dodaje art. 28 ust. 1e do ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. powołanej w punkcie 1, z art. 10 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 11 ust. 1 i 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

postanawia:

na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072) umorzyć postępowanie.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

I

1. Grupa senatorów (dalej: wnioskodawca) we wniosku z 12 kwietnia 2016 r. wystąpiła do Trybunału Konstytucyjnego, na podstawie art. 191 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 188

pkt 2 Konstytucji RP, o zbadanie zgodności:

1) art. 1 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 30 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2016 r. poz. 25; dalej: ustawa zmieniająca) w zakresie, w jakim nadaje brzmienie art. 27 ust. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2015 r. poz. 1531 ze zm.; dalej: ustawa o radiofonii i telewizji), z art. 10 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej dnia 4 listopada 1950 r. w Rzymie (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.; dalej: Konwencja) oraz art. 11 ust. 1 i 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE C 303 z 14.12.2007 r., s. 1; dalej: Karta praw podstawowych);

2) art. 1 pkt 3 lit. c ustawy zmieniającej w zakresie, w jakim dodaje art. 28 ust. 1e do ustawy o radiofonii i telewizji, z art. 10 ust. 1 Konwencji oraz art. 11 ust. 1 i 2 Karty praw podstawowych.

1.1. Odnośnie do przepisu zaskarżonego w punkcie pierwszym wnioskodawca stwierdził, że ustawa zmieniająca przewiduje, iż członków zarządu mediów publicznych będzie powoływać oraz odwoływać minister właściwy do spraw Skarbu Państwa. Regulacja wyłącza więc stosowanie trybu konkursowego w odniesieniu do członków zarządu mediów publicznych. Jednocześnie wnioskodawca wskazał, że ustawa o radiofonii i telewizji nie przewiduje żadnych ograniczeń prawnych w zakresie realizacji tych uprawnień, pozwalając przy tym ministrowi na niczym nieograniczone wprowadzenie zmian personalnych do zarządu mediów publicznych. Ponadto ustawa o radiofonii i telewizji daje ministrowi właściwemu do spraw Skarbu Państwa możliwość odwołania osób pełniących wyżej wymienione funkcje w każdym czasie i – w przeciwieństwie do obecnie obowiązujących przepisów – nie wskazuje wyraźnie przyczyn ich odwołania, wprowadzając pełną uznaniowość jednoosobowego organu rządowego.

W ocenie wnioskodawcy, z brzmienia art. 10 ust. 1 Konwencji można wyprowadzić wniosek o konieczności niezależności mediów publicznych od organów sprawujących władzę w państwie. Wnioskodawca stwierdził, że „(...) ogromne znaczenie ma zapewnienie dziennikarzom warunków umożliwiających swobodne zbieranie informacji, co należy do nieodłącznych ważnych czynności wstępnych w pracy dziennikarskiej i z tego powodu stanowi chroniony aspekt wolności prasy”.

Wnioskodawca wywodził, że regulacja zawarta w art. 27 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji polegająca na przyznaniu ministrowi właściwemu do spraw Skarbu Państwa kompetencji w zakresie powoływania członków zarządu spółek wykonujących działalność w zakresie radiofonii i telewizji nie gwarantuje rzeczywistej niezależności politycznej ww. organu spółek, a przez to jest niezgodna z art. 10 ust. 1 Konwencji oraz art. 11 ust. 1 i 2 Karty praw podstawowych.

1.2. Odnośnie do przepisu zaskarżonego w punkcie drugim wnioskodawca wskazał, że ustawa zmieniająca przewiduje, iż członków rad nadzorczych spółek publicznej radiofonii i telewizji będzie powoływać oraz odwoływać minister właściwy do spraw Skarbu Państwa. Regulacja wyłącza więc stosowanie trybu konkursowego w odniesieniu do członków rad nadzorczych spółek publicznej radiofonii i telewizji. Wnioskodawca wywodził, że „[p]owołanie określonej osoby na stanowisko będzie przedmiotem jednoosobowej decyzji kierownika danego urzędu niepodlegającej jakiegokolwiek weryfikacji”, a przez to skarżony przepis jest niezgodny z art. 10 ust. 1 Konwencji oraz art. 11 ust. 1 i 2 Karty praw podstawowych.

2. Pismem z 31 maja 2016 r. Rzecznik Praw Obywatelskich (dalej: Rzecznik) zgłosił swój udział w postępowaniu oraz przedstawił następujące stanowisko:

1) art. 1 pkt 2 lit. b ustawy zmieniającej w zakresie, w jakim nadaje brzmienie art. 27

ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji, jest niezgodny z art. 10 ust. 1 Konwencji oraz art. 11 Karty praw podstawowych;

2) art. 1 pkt 3 lit. c ustawy zmieniającej w zakresie, w jakim dodaje do ustawy o radiofonii i telewizji art. 28 ust. 1e, jest niezgodny z art. 10 ust. 1 Konwencji oraz art. 11 ust. 1 i 2 Karty praw podstawowych.

2.1. Uzasadniając swoje stanowisko, Rzecznik stwierdził, że „(...) 24 marca 2016 r. skierował wniosek do Trybunału Konstytucyjnego, w którym zwrócił się o ocenę zgodności przepisów ustawy zmieniającej z Konstytucją oraz ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi (sprawa K 13/16). Wśród zaskarżonych przepisów znalazły się również te, objęte obecnie wnioskiem grupy senatorów. W odniesieniu do art. 1 pkt 2 lit. b ustawy zmieniającej oraz art. 1 pkt 3 lit. c w zakresie dodającym w ustawie zmienionej art. 28 ust. 1e Rzecznik w swoim wniosku także wskazał na ich niezgodność z art. 10 EKPCz i art. 11 KPP UE. W dalszej części niniejszego pisma Rzecznik przywołuje zatem część argumentacji, przedłożonej już wcześniej we wniosku w sprawie K 13/16”.

Rzecznik wywodził m.in., że art. 10 Konwencji wymaga zapewnienia niezależności redakcyjnej i autonomii instytucjonalnej publicznych nadawców oraz określenia statusu i sposobu powoływania ich organów zarządzających i nadzorczych w sposób przeciwdziałający wpływom politycznym. W ocenie Rzecznika, zadaniem państwa podczas wprowadzania tego typu ograniczeń jest uzasadnienie ich proporcjonalności i adekwatności. Zakazane na gruncie art. 10 Konwencji są ingerencje arbitralne i nieproporcjonalne.

Ponadto Rzecznik stwierdził, że w prawie Unii Europejskiej podkreśla się znaczenie niezależności mediów w kontekście wolności od ingerencji władz publicznych. Prawo do wolności wypowiedzi obejmuje – co wyraźnie wskazano w art. 11 ust. 1 Karty praw podstawowych – wolność posiadania poglądów oraz otrzymywania i przekazywania informacji i idei bez ingerencji władz publicznych i bez względu na granice państwowe.

2.2. Rzecznik odniósł się także do problemu, który w jego ocenie, ma istotne znaczenie dla rozpoznania niniejszej sprawy, a który nie został podniesiony przez wnioskodawcę. Rzecznik wskazywał, że „[z]godnie z art. 4 ustawy zmieniającej, ustawa traci swą moc z dniem 30 czerwca 2016 r. Wniosek grupy senatorów skierowany został w trakcie obowiązywania ustawy zmieniającej. Należy jednak liczyć się z tym, że zaskarżony akt – w chwili orzekania przez Trybunał Konstytucyjny – utraci już formalnie swą moc obowiązującą. Należy zatem ocenić, czy – w stanie prawnym po utracie mocy obowiązującej przez zaskarżoną ustawę – będzie zachodziła przesłanka umorzenia postępowania, o której mowa w art. 104 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym. (...) Odnosząc się do konkretnego przypadku zakwestionowanych przepisów ustawy należy wskazać, że – o ile Trybunał Konstytucyjny będzie orzekał w tej sprawie po dniu 30 czerwca 2016 r. – ustawa zmieniająca nie będzie już wyznaczała nakazów czy zakazów określonego zachowania, a zatem nie będzie obowiązującym aktem normatywnym. Jej kontrola jest jednak dopuszczalna w świetle art. 104 ust. 3 ustawy o TK z 2015 r., bowiem wydanie orzeczenia w sprawie zgodności zaskarżonych przepisów ustawy z ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw, a zatem Trybunał, pomimo orzekania w odniesieniu do aktu, który może utracić moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał, nie powinien umorzyć postępowania, lecz ocenić zgodność zakwestionowanych przepisów ustawy z EKPCz i KPP UE. (...) Wprowadzenie zmian w zakresie wpływu na obsadę zarządu i rad nadzorczych mediów publicznych ma – co wykazano wyżej – związek z przestrzeganiem wolności wypowiedzi oraz powiązanej z nimi wolności i pluralizmu mediów. Przyjęcie ustawy, która jednorazowo zmieniła te zasady, wywarło skutki również na czas, kiedy ustawa już nie będzie obowiązywać”.

3. Stanowisk nie zajęli Marszałek Sejmu w imieniu Sejmu, Prezes Rady Ministrów w imieniu Rady Ministrów ani Prokurator Generalny.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. 12 kwietnia 2016 r. grupa senatorów (dalej: wnioskodawca) wystąpiła do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o zbadanie niektórych przepisów ustawy z dnia 30 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2016 r. poz. 25; dalej: ustawa zmieniająca) z Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzoną dnia 4 listopada 1950 r. w Rzymie (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.; dalej: Konwencja oraz Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE C 303 z 14.12.2007 r., s. 1; dalej: Karta praw podstawowych).

3 stycznia 2017 r. weszła w życie ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: otpTK).

Zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074), „Do postępowań przed Trybunałem Konstytucyjnym, (...) wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1 [tj. otpTK], stosuje się przepisy tej ustawy. 2. Czynności procesowe dokonane w postępowaniach, o których mowa w ust. 1, pozostają w mocy”.

Mając na uwadze powyższe, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że do postępowania w niniejszej sprawie wszczętego na podstawie wniosku grupy senatorów z 12 kwietnia 2016 r. stosuje się przepisy otpTK.

2. Z *petitum* wniosku grupy senatorów wynika, że uczyniła ona przedmiotem kontroli art. 1 pkt 2 lit. b ustawy zmieniającej w zakresie, w jakim nadaje brzmienie art. 27 ust. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2015 r. poz. 1531, ze zm.; dalej: ustawa o radiofonii i telewizji) oraz art. 1 pkt 3 lit. c ustawy zmieniającej w zakresie, w jakim dodaje do ustawy o radiofonii i telewizji art. 28 ust. 1e, kwestionując zmianę sposobu „(...) obsadzania stanowisk w radach nadzorczych i zarządach istniejących spółek publicznej radiofonii i telewizji”. Oznacza to, że formalnie jako przedmiot wniosku wskazano przepisy zmieniające (przepis nadający nowe brzmienie przepisowi zmienianemu i przepis dodający nowy przepis). Wnioskodawca nie zakwestionował jednak ani trybu uchwalenia tych przepisów, ani sposobu wprowadzenia ich w życie. Tylko takie określenie zarzutów powodowałoby, że kontrola Trybunału odnosiłaby się do przepisów zmieniających. We wniosku grupy senatorów nie sformułowano jednak żadnego zarzutu wobec uchwalenia czy sposobu wprowadzenia w życie przepisów zmieniających, natomiast podniesiono zarzuty tylko wobec treści przepisów zmienionych. Sposób sformułowania zarzutów w uzasadnieniu wniosku i argumentacja przytaczana na ich obronę wskazują, że wnioskodawca w rzeczywistości zakwestionował treść przepisów zmienionych w wyniku uchwalenia przepisów zmieniających. Przedmiotem kontroli są więc art. 27 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 2 lit. b ustawy zmieniającej oraz art. 28 ust. 1e ustawy o radiofonii i telewizji dodawany przez art. 1 pkt 3 lit. 3 ustawy zmieniającej.

Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że wskazane uwagi mają znaczenie przy ocenie dopuszczalności orzekania w niniejszej sprawie.

Wzorcami kontroli wnioskodawca uczynił przepisy art. 10 ust. 1 Konwencji i art. 11 ust. 1 i 2 Karty praw podstawowych.

3. Ustawa zmieniająca została opublikowana w Dzienniku Ustaw z dnia 7 stycznia 2016 r. Na podstawie art. 17 ustawy z dnia 22 czerwca 2016 r. o Radzie Mediów Narodowych (Dz. U. poz. 929; dalej także: ustawa o Radzie Mediów Narodowych) w ustawie o radiofonii i telewizji wprowadzono następujące zmiany: „1) w art. 27 w ust. 3 wyrazy «minister właściwy do spraw Skarbu Państwa» zastępuje się wyrazami «Rada Mediów Narodowych»; 2) w art. 28: a) w ust. 1e wyrazy «minister właściwy do spraw Skarbu Państwa» zastępuje się wyrazami «Rada Mediów Narodowych», (...)”.

Art. 17 ustawy o Radzie Mediów Narodowych wszedł w życie 7 lipca 2016 r. Z powyższego wynika, że w dniu rozpoznawania sprawy z wniosku senatorów przez Trybunał Konstytucyjny, art. 27 ustawy o radiofonii i telewizji brzmi: „1. Zarząd spółki liczy od jednego do trzech członków. 2. (uchylony) 3. Członków zarządu, w tym prezesa zarządu, powołuje i odwołuje Rada Mediów Narodowych. 4. Członków zarządu powołuje się spośród osób posiadających kompetencje w dziedzinie radiofonii i telewizji oraz nieskazanych prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe. (...) 7. Członkowie zarządów i osoby zajmujące kierownicze stanowiska w jednostkach publicznej radiofonii i telewizji kierują się w swojej pracy oraz w ocenie dziennikarzy i innych twórców im podległych zasadami profesjonalizmu, uczciwości i rzetelności oraz wskazaniami zawartymi w art. 21 ust. 1a i 2 ustawy”.

Art. 28 ustawy o radiofonii i telewizji w dniu orzekania przez Trybunał Konstytucyjny brzmi: „1. Rada nadzorcza spółki liczy trzech członków. (...) 1e. Członków rady nadzorczej powołuje i odwołuje Rada Mediów Narodowych. 1f. Członków rady nadzorczej powołuje się spośród osób, które spełniają warunki określone w przepisach o prywatyzacji i komercjalizacji dla kandydatów do rad nadzorczych spółek, w których Skarb Państwa jest jedynym akcjonariuszem. (...)”.

Ustawa o Radzie Mediów Narodowych zmieniła ponadto brzmienie art. 4 ustawy zmieniającej, eliminując czasowe ograniczenie obowiązywania tej ustawy. W ten sposób treść art. 4 ustawy zmieniającej w obecnym brzmieniu kształtuje się następująco: „Ustawa wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia”.

Mając na uwadze powyższe, nie ulega wątpliwości, że ustawodawca ustawą o Radzie Mediów Narodowych zmienił sposób powoływania członków zarządu i rad nadzorczych spółek publicznej radiofonii i telewizji, uwzględniający udział ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, i ustanowił nowy mechanizm z udziałem organu kolegialnego, jakim jest Rada Mediów Narodowych. Zgodnie z art. 2 ustawy o Radzie Mediów Narodowych: „1. Rada jest organem właściwym w sprawach powoływania i odwoływania składów osobowych organów jednostek publicznej radiofonii i telewizji oraz Polskiej Agencji Prasowej (...). 2. Zadania, o których mowa w ust. 1, Rada wykonuje, kierując się potrzebą zapewnienia rzetelnego wypełniania przez spółki ich ustawowych zadań oraz ochrony ich samodzielności i niezależności redakcyjnej”.

Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że w obecnym stanie prawnym nie istnieje norma prawna przyznająca ministrowi właściwemu do spraw Skarbu Państwa kompetencję w zakresie powoływania i odwoływania członków zarządu i rady nadzorczej spółek publicznej radiofonii i telewizji. Wynika z tego, że przepisy ustawy o radiofonii i telewizji w brzmieniu nadanym kwestionowanymi w niniejszej sprawie przepisami ustawy zmieniającej utraciły moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny. Nie mogą być one stosowane do stanów prawnych z przeszłości, teraźniejszości i przyszłości.

4. W tym miejscu Trybunał Konstytucyjny przypomniał, że podczas oceny konstytucyjności treści normy prawnej miarodajny jest stan konstytucyjny z dnia orzekania. Teza ta została utrwalona w orzecznictwie Trybunału (zob. np. wyroki: z 25 listopada 1997 r., sygn.

U 6/97, OTK ZU nr 5-6/1997, poz. 65; 29 października 2002 r., sygn. P 19/01, OTK ZU nr 5/A/2002, poz. 67; 12 lipca 2005 r., sygn. P 11/03, OTK ZU nr 7/A/2005, poz. 80; 16 marca 2011 r., sygn. K 35/08, OTK ZU nr 2/A/2011, poz. 11).

5. Zgodnie z art. 59 ust. 1 pkt 4 otpTK: „Trybunał na posiedzeniu niejawnym wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania: (...) jeżeli akt normatywny w zakwestionowanym zakresie utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał; (...)”. Zgodnie z art. 59 ust. 3 otpTK: „Trybunał nie umarza postępowania z przyczyny, o której mowa w ust. 1 pkt 4, jeżeli wydanie orzeczenia w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw”.

Obečne przepisy ograniczają możliwość orzekania o aktach i przepisach, które utraciły moc obowiązującą, do spraw zainicjowanych skargą konstytucyjną i tym różnią się od poprzednich regulacji prawnych. Pod rządami wcześniejszych ustaw, czyli kolejno: art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.), art. 104 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 293) oraz art. 40 ust. 3 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1157), Trybunał mógł orzekać o akcie normatywnym, który utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia, jeżeli wydanie orzeczenia o takim akcie było konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Nie miał znaczenia tryb, w jakim zainicjowano kontrolę konstytucyjności prawa.

6. W ocenie Trybunału Konstytucyjnego, przepisy, które są przedmiotem kontroli w niniejszej sprawie, nie mogą być nadal stosowane na podstawie jakiegokolwiek normy intertemporalnej. Utraciły one zatem moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia przez TK. Postępowanie w sprawie nie zostało zainicjowane skargą konstytucyjną, a więc kontroli konstytucyjności nie uzasadnia wzgląd na ochronę konstytucyjnych wolności lub praw jednostki. W sprawie nie będzie miał zastosowanie art. 59 ust. 3 otpTK. Zaskarżone przepisy będące przedmiotem kontroli nie kształtują sytuacji prawnej jednostki w zakresie jej konstytucyjnie chronionych praw i wolności, a ustawodawca skutecznie wyeliminował je z systemu prawnego, zmieniając sposób powoływania członków zarządu i członków rady nadzorczej spółek publicznej radiofonii i telewizji.

Stanowisko Trybunału w niniejszej sprawie jest zbieżne z tym, wyrażonym w uzasadnieniu wyroku w sprawie o sygn. K 13/16, w której wnioskodawca także uczynił przedmiotem kontroli przepisy zaskarżone w niniejszej sprawie. Trybunał stwierdził wówczas, że „[w]ejście w życie ustawy o RMN doprowadziło do dezaktualizacji niektórych zarzutów formułowanych pod adresem ustawy nowelizującej. Przewidziany w tej ustawie mechanizm obsadzania funkcji w zarządach i radach nadzorczych spółek publicznej radiofonii i telewizji przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa został bowiem w pełni zastąpiony procedurą zakładającą udział nowo powołanego organu państwa – Rady Mediów Narodowych. To znaczy, że w obecnym stanie prawnym brak jest unormowań przewidujących powoływanie członków organów spółek publicznej radiofonii i telewizji przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa. Normy takie wprowadzono w ustawie nowelizującej i w tym konkretnym zakresie były kwestionowane przez wnioskodawców. Obecnie jednak unormowania te zostały uchylone, a zamiast nich wykreowano nowy model obsadzania władz spółek publicznej radiofonii i telewizji. Z tego względu Trybunał nie może oceniać kwestionowanego art. 1 pkt 2 lit. b ustawy nowelizującej z punktu widzenia procedury powoływania zarządów spółek przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa. W tym zakresie postępowanie podlega umorzeniu ze względu na niedopuszczalność wydania orzeczenia (art. 40 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK). (...) Nieco odmienna sytuacja dotyczy art. 1 pkt 3 lit. c ustawy nowelizującej. Nie jest to bowiem przepis uchylający dotychczasowe brzmienie konkretnego unor-

mowania ustawy o radiofonii i telewizji, ale wprowadzający do niej nowy art. 28 ust. 1e. Na mocy tego uregulowania ustawodawca przewidział nową procedurę powoływania członków rad nadzorczych spółek publicznej radiofonii i telewizji. Przepis ten został zakwestionowany z uwagi na przyznanie kompetencji w tym zakresie ministrowi właściwemu do spraw Skarbu Państwa. Obecnie jednak procedura powoływania rad nadzorczych została raz jeszcze zmodyfikowana i odbywa się w zmieniony sposób, bez udziału ministra. To sprawia, że Trybunał nie może dokonać kontroli konstytucyjności art. 1 pkt 3 lit. c ustawy nowelizującej. Przepis ten bowiem – w zakwestionowanym zakresie, czyli w odniesieniu do treści art. 28 ust. 1e ustawy o radiofonii i telewizji – utracił moc obowiązującą. Skutkuje to umorzeniem postępowania w odniesieniu do kontroli konstytucyjności art. 1 pkt 3 lit. c ustawy nowelizującej” (wyrok TK z 13 grudnia 2016 r. sygn. K 13/16, OTK ZU A/2016, poz. 101).

W świetle poczynionych ustaleń, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że orzekanie o konstytucyjności zaskarżonych przez grupę senatorów przepisów stało się prawnie niedopuszczalne.

Z tych względów Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.